

der gjorde sig gældende i folkeskolen (the Elementary School), hvor de mest intellektuelt begavede elever følte sig indestængte og savnede muligheder for at få fuld udfoldelse af deres evner og anlæg. Trangen udløstes i de sidste årtier før 1900 ved, at de kommunale skolenevner (the School Boards) oprettede udvidede folkeskoler (Higher Grade Elementary Schools), og denne udvikling førte i 1902 til gennemførelsen af loven om, at de i 1888 oprettede amtskommuner (the counties and county boroughs) fik bemyndigelse og pligt til, hvor det var nødvendigt, at oprette højere skoler, hvortil udgifterne dækkedes af amt og stat i forening. Strukturmæssigt fik disse nye, offentlige højere skoler (the County Grammar Schools) i det væsentlige den form, som var indført i Norge ved loven af 1896 og senere blev grundlagt i Danmark ved almenskoleloven af 1903: en 4- eller 5-årig *mellem-skole* i tilknytning til elementarskolens klasser i 11 års alderen og som en eventuel overbygning på mellem-skolen en 2- eller 3-årig gymnasieafdeling (the Sixth Form.) Indholdsmæssigt blev de et nøje sidestykke til de gamle latinskoler. Et væsentligt middel hertil blev standardiseringen af eksaminerne.

Efter flere års forhandling med de lokale eksamenskommissioner, universiteterne, lærerorganisationerne etc. kunne regeringens skoledepartement (the Board of Education, der i 1944 fik navn af Ministry of Education) i 1917 anordne følgende to eksaminer for alle højere skoler.

(1) *The First School Certificate Examination*. Denne var beregnet for børn i 15-16 års alderen, der havde gennemgået den 4- eller 5-årige mellem-skole. Den skulle være både en „Form“- og en „Group“-examination. Det første udtryk havde relation til bestemmelsen om, at skoler, der ville indstille til denne eksamen, skulle indstille *hele* klassen, ikke udvalgte elever af denne. Det andet udtryk betød, at eksamen skulle omfatte en gruppe af fag, mindst 5 i alt, der skulle bestås som en enhed. Af de 5 fag skulle mindst 1 tages fra hver af følgende faggrupper:

Gruppe 1: Engelsk, geografi, historie, religionskundskab. (Hertil føjede Londons universitets eksamens-

kommission: logik, samfundsøkonomi og oldtidskundskab).

Gruppe 2: Fremmede sprog, d. v. s. fransk, tysk eller spansk. (Reglementet for London nævner også: latin, græsk, hebraisk, italiensk, russisk og eventuelt andre anerkendte sprog).

Gruppe 3: Matematiske og naturvidenskabelige fag.

Hvis ikke alle 5 fag hentes fra disse tre grupper, kunne det resterende, eller de to resterende, hentes fra:

Gruppe 4: Kunst (d. v. s. tegning, plastik, modellering etc.), husgering, sløjd eller musik. (Reglementet for London tilføjer her: handelsfag, geometrisk og mekanisk tegning samt landmåling).

Når skolen havde tilkendegivet, hvilke grupper de fem eksamensfag skulle hentes fra for den indstillede klasse, bestemte eksamenskommissionen, hvilke fag inden for de enkelte grupper eksaminationen skulle foregå i. Resten af gruppens fag udgik da.

De enkelte skoler blev lagt ind under en af de 9 anerkendte lokale eksamenskommissioner, og denne havde da eksamensretten og skulle anerkende skolen efter foretagen inspektion. Eksamenskommissionen udpegede censorer, stillede opgaverne og varetog både eksaminationen og bedømmelsen. Her havde lærerne, som førte klassen op, ikke noget at sige. Den enkelte skole havde dog ret til dels at stille forslag til eksamens pensum inden for de af kommissionen valgte fag, dels at give skriftlige oplysninger om hver enkelt elev forud for eksaminationen, således at kommissionens censorer var vidende om skolens skøn, før de fastsatte karakteren.

Karakterbenævnelserne var: „very good“ (ug), „credit“ (mg) og „pass“ (g). Den elev, der havde bestået eksamen med mindst „credit“ i hvert af de 5 eksamensfag, havde ret til at blive immatrikuleret ved de universiteter, som havde nedsat eksamenskommissionen.

(2) Den anden eksamen, der blev anordnet i 1917, var beregnet for elever i 18 års alderen, som havde gennemgået